Robert Thorogood

Geen zuivere koffie

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

1

Suzie Harris was op een missie.

Ze wist eigenlijk niet of ze wel wist waar ze aan begon. Sterker nog, ze wist dat er grote kans bestond dat die zou mislukken, maar ze zou er alles aan doen om het wél te laten lukken. Ze ging haar best doen om een hele vergadering van de bouwcommissie van de gemeenteraad van Marlow uit te zitten.

Suzie had de pest aan vergaderingen, en zo'n bouwcommissievergadering leek haar zo mogelijk nog saaier, maar ze had onlangs een list bedacht om een mega financiële slag te slaan en daar had ze de bouwcommissie voor nodig. Dus had ze besloten om naar zo'n vergadering te gaan om te weten te komen wie daar de belangrijkste figuren waren, hoe ze tot hun besluiten kwamen en – het belangrijkste – of ze een van hen zover kon krijgen om een later door haar in te dienen aanvraag gunstig te beoordelen.

De vergadering vond plaats in het gemeentehuis, een mooi georgiaans pand bij Higginson Park, dat uitkeek over de Theems. Ze kwam binnen door een fonkelend glanzende, zwarte deur die in Downing Street niet had misstaan, en terwijl het grootste deel van het twee verdiepingen tellende gebouw uit kantoorruimte bestond, was er ook een oude vergaderzaal die nog altijd voor officiële bijeenkomsten werd gebruikt. Wanneer een bezoeker de zaal betrad, zag hij een publieke tribune waar vandaan twee treden omlaag leidden naar een grote ruimte met een stuk of vijf bureaus, archiefkasten langs de muren en een serveerluik dat uitkwam op een kleine kitchenette. Aan de verste muur hing het stadswapen, een in een houten schild uitgesneden, geketende zwaan die omlaagkeek naar wat zich in de zaal afspeelde. Net als de stad Marlow slaagde de vergaderzaal erin om zowel groots als sfeervol over te komen.

Voor deze gelegenheid was er onder het stadswapen een scherm met projector neergezet, zodat de commissie de bouwaanvragen beter kon bekijken terwijl ze de agendapunten afwerkte. Suzie, die al vroeg aanwezig was, zat met pen en papier in de aanslag op de kleine tribune om korte beschrijvingen van de raadsleden te noteren, waarbij ze met name hun kracht en – belangrijker nog – hun mogelijke zwakheden noteerde die ze later wellicht kon gebruiken.

De eerste die binnenkwam was een man van in de vijftig in krijtstreeppak met blauw overhemd en een hemelsblauwe zijden stropdas met roze stippen. Hij had brede schouders, bewoog zich heel elegant en had zo'n natuurlijke lach over zich dat Suzies hart een slagje oversloeg.

'Bent u hier voor de bouwcommissievergadering?' vroeg hij.

'Inderdaad,' zei Suzie, terwijl ze zichzelf erop moest wijzen dat ze toch echt geen bakvis meer was die voor een man met een scherpe kaaklijn al in zwijm viel. Hij wurmde zich langs haar heen, liep de trap af naar de vergaderruimte, waarbij hij zijn ellebogen optilde om te laten zien hoe fit hij wel niet was, en beende naar een bureau waar al een stapeltje papieren lag te wachten.

'Bent u hier voor een bouwaanvraag in het bijzonder?' vroeg hij.

Toen pas realiseerde Suzie zich dat ze geen smoes had bedacht om te verklaren waarom ze daar was.

'Ja,' zei ze, al was het maar om tijd te rekken.

'Welke dan?'

'Sorry?'

'Als u interesse hebt in een bepaalde zaak, dan is het belangrijk dat we horen wat u te zeggen hebt. Om welke aanvraag gaat het in uw geval?'

'Nou ja,' zei Suzie, wanhopig naar woorden zoekend, 'die… aan de… hoofdstraat. Het grote huis, ik bedoel, zo groot is het momenteel niet, maar de eigenaren willen dat het… u weet wel, groter wordt.'

Zelfs de altijd optimistische Suzie zag dat de man haar stuntelige uitleg niet begreep, maar voordat hij kon doorvragen, ging de deur open en kwam er een vrouw binnen. Ze was een jaar of zestig, en waar de man een en al goede wil leek uit te stralen, kreeg Suzie het idee dat deze nieuwkomer terwijl ze om zich heen keek alle vreugde uit de lucht wegzoog. Haar manier van doen deed Suzie denken aan al die droogstoppels van docenten die op school geen goed woord voor haar overhadden.

'"Wees stil!"' riep de man vanaf de vergaderruimte omhoog, '"welk licht breekt door aan 't gindse raam?"'

'Leuk, hoor,' snauwde de vrouw, die zich met opgetrokken neus langs Suzie wurmde. 'Sorry, mag ik even?' zei ze.

'Natuurlijk,' zei Suzie, die al had besloten dat ze de vrouw niet mocht. Ze kwam op haar over als iemand die van alles de prijs wist, maar van niets de waarde, terwijl de prijs altijd 'te hoog' was.

'Goedenavond, Marcus,' zei de vrouw terwijl ze aan de tafel ging zitten. 'Zijn er deze keer belangenverstrengelingen die je ter tafel moet brengen?'

'Dat is iets tussen de voorzitter en mij,' zei Marcus met een knipoog en hij liep naar het keukenluik aan de zijkant van de ruimte.

Suzie zag dat daar een kitchenette was, waar een man kop-en-schotels naar het buffet bij het luik bracht. Hij droeg blauwe plastic handschoenen terwijl hij een houten doos met theezakjes neerzette, en ze bedacht dat het te gek voor woorden was dat cateringpersoneel om gezondheids- en veiligheidsredenen beschermende handschoenen moest dragen om thee te mogen serveren.

'Kopje thee, Debbie?' vroeg Marcus aan de vrouw terwijl hij met een kop-en-schotel naar een metalen samowar liep die naast een Nespresso-koffieapparaat stond met daarnaast een dispenser met koffiecapsules.

'Nee, dank je,' antwoordde Debbie.

'Wat jij wilt, hoor.' Marcus keerde met zijn kop thee terug naar de tafel.

Opnieuw ging de deur open en er kwam een man binnen, die bleef staan toen hij Suzie op zijn weg vond.

'O, hallo,' zei hij met nasale stem, die erin slaagde om geamuseerd, betuttelend en arrogant tegelijk te klinken. Suzie keek hem aan en zag een lang, kleurloos gezicht dat haar deed denken aan een stuk zeep aan een touw dat zijn langste tijd had gehad, en dat hij zijn dunnende haar over zijn verder kale knikker had gekamd. De man bezat ook ongeveer net zoveel charisma, bedacht ze.

'Wilt u er soms langs?' vroeg ze.

'Nou, het zou me niet slecht uitkomen,' zei de man, die dacht grappig te zijn terwijl hij zich langs Suzie drong en met gebogen hoofd de trap naar de vergaderruimte af liep.

'Gegroet kameraad, fijn je te zien,' zei hij tegen Marcus. 'Debbie,' voegde hij eraan toe, en Suzie hoorde opnieuw de arrogante toon in zijn stem.

'Thee, Jeremy?' vroeg Marcus.

'Nee, dank je,' zei Jeremy en hij ging aan de tafel zitten. 'Tenzij de gemeente over de brug komt met de koekjes die ze op de laatste gemeenteraadsvergadering had beloofd. Zolang die er niet zijn, drink ik niks waar cafeïne in zit,' voegde hij eraan toe, waarna hij een exemplaar van de notulen pakte.

'Nee maar, als dat Suzie Harris niet is!' schalde een melodieuze stem vanaf de drempel. Geoffrey Lushington, de burgemeester van Marlow, kwam de ruimte binnen. Hij was een jaar of zeventig, nogal kort van stuk en mollig, met een dikke bos weerbarstig wit haar rondom een volmaakt ronde kale plek op zijn kruin. Hij deed Suzie altijd een beetje aan een kabouter denken. Een vrolijke kabouter met een ondeugend gevoel voor humor. Iedereen in de stad mocht hem graag.

Na de eerste keer dat Suzie met haar vriendinnen Judith en Becks de politie had geholpen bij het oplossen van een reeks moorden in de stad, had Geoffrey erop gestaan om ter ere van de vrouwen een borrel te organiseren. Hij had toen gezegd dat elk plaatselijk succes aangemoedigd moest worden en er was

niemand succesvoller geweest dan Suzie, Judith en Becks. Suzie had hem onmiddellijk gemogen.

'En waarom ben jij vanavond bij de bouwcommissievergadering?' vroeg hij terwijl hij langs Suzie schoof en de trap af liep.

'O, niets bijzonders, Geoffrey,' zei Suzie, die zich realiseerde dat ze iets anders moest verzinnen dan haar knullige smoes bij Marcus.

'O?' zei Geoffrey, die naar het keukenluik liep, een koffiecapsule uit de dispenser nam en die in het Nespresso-apparaat stopte. Tegelijkertijd draaide de man in de keuken zich om, opende een kleine nooduitgang achter in de ruimte, ging erdoor naar buiten en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

'Ik wil gewoon gebruikmaken van mijn democratisch recht om te zien hoe het er in de commissie aan toegaat,' zei Suzie tegen Geoffrey, en ze hoopte dat dit wel voor zoete koek werd aangenomen.

'Kijk aan, kijk aan,' zei Geoffrey instemmend, terwijl het apparaat koffie spuwde in een kop die hij onder de tuit had gezet. 'Maar je bent nooit eerder bij een raadsvergadering geweest.'

'Tot nu toe wilde ik dat ook niet.'

'Snap ik,' zei hij en hij nam zijn koffie mee naar de tafel.

'Nu ik erover nadenk,' zei Debbie, die opstond, 'wil ik toch wel een kop koffie.'

Terwijl ze naar het apparaat liep, reikte Marcus Geoffrey een glazen pot met suikerklontjes aan. 'Suiker?'

'Graag,' zei Geoffrey en hij plukte er een klontje uit. Hij liet het in zijn koffie vallen, roerde er even in en zei toen tegen Suzie: 'Hoewel, toen ik laatst toevallig langs je huis kwam, zag ik dat je verbouwing is afgerond.'

Dat klopte. Nadat een paar jaar geleden een louche aannemer haar in de rommel had laten zitten, was Suzie er ten slotte toch in geslaagd om de aanbouw aan haar huis af te krijgen door zich bij een reality-tv-show aan te melden. Als onderdeel van het programma zou het tv-productiebedrijf de niet afgemaakte verbouwing voltooien, maar tegelijk probeerden ze de in ge-

breke gebleven aannemer, die met de noorderzon was vertrokken, er met de haren bij te slepen. In Suzies geval hadden ze weten te achterhalen dat de man met zijn bedrijf was gestopt en naar Spanje was vertrokken. Toen het avontuur uiteindelijk werd uitgezonden, had Suzie het doodjammer gevonden dat het niet erg spraakmakend was geweest, maar misschien was ze een beetje optimistisch geweest over hoe enthousiast het algemene publiek was over make-overprogramma's die overdag werden uitgezonden.

Maar de hele ervaring had toch nog iets moois opgeleverd. Want door de gesprekken die ze met de tv-programmamaker had gehad zat ze nu bij de bouwcommissievergadering. Niet dat ze dat feit aan iemand van de commissie zou vertellen.

'Dat klopt, ja,' zei Suzie tegen Geoffrey. 'De bouwwerkzaamheden zijn klaar.'

'Ging daar niet een of ander tv-programma over?'

Suzie deed haar best om zich niet beledigd te voelen doordat Geoffrey niet veel belangstelling had voor haar televisiecarrière.

'Hoe dan ook,' vervolgde Geoffrey, zich tot de andere commissieleden wendend, 'weet iemand waar Sophia is?'

'Tegen mij heeft ze niet gezegd dat ze later zou zijn,' zei Debbie.

Geoffrey keek naar de klok aan de muur. Het was een paar minuten over halfacht.

'Nou, ik weet zeker dat ze zo wel komt. Zullen we dan maar beginnen?'

'Punt van orde,' zei Jeremy, die zijn hand opstak.

'Niet wéér, hè,' zei Debbie.

'We kunnen niet zonder Sophia met de vergadering beginnen. Dan hebben we geen quorum.'

'Dan kun je ook geen punt van orde inbrengen,' zei Marcus, in zijn thee roerend.

'Wat bedoel je?'

'Als we geen quorum hebben, is de vergadering niet bijeen, dus kan er ook nog geen sprake zijn van een punt van orde.'

Marcus tikte met zijn theelepeltje tegen de zijkant van zijn kopje en legde het glimlachend op zijn schoteltje.

'Klopt, goed punt,' zei Jeremy instemmend, die zijn gezicht probeerde te redden. 'Goed punt.'

'Dus wat dachten jullie ervan om de vergadering bijeen te roepen,' zei Geoffrey, 'en dan zo snel mogelijk de aanvragen af te werken zodat ik op tijd ben voor het eerste rondje in de George & Dragon?'

'Niet voordat Sophia er is,' zei Jeremy.

'Ik weet zeker dat we een quorum hebben, zolang er maar meer dan de helft van ons aanwezig is,' zei Marcus.

'Dat staat niet in het reglement van orde. Debbie, jij bent secretaris, notuleer je dit?'

Debbie leek uit haar dagdroom wakker te worden. 'Wat zeg je?'

'Ik zei, notuleer je dit?'

'Natuurlijk niet,' zei ze. 'De vergadering is nog niet begonnen.'

'Dan verklaar ik de vergadering voor geopend,' zei Geoffrey. 'Punt 1: voorstel om dakramen aan te brengen op de eerste verdieping van 13 Henley Road.'

Debbie klapte een blocnote open en pakte haar pen om aantekeningen te maken.

'Dit is geen wettige vergadering,' zeurde Jeremy.

'Natuurlijk wel,' zei Marcus.

'Jeremy, weet je dan niet meer wat er de vorige keer is gebeurd?' zei Geoffrey.

'Daar gaan we weer!' zei Jeremy. 'Je doet altijd zo betuttelend tegen me.'

'Niet waar,' zei Geoffrey.

'Nee hoor, dat doet hij niet,' voegde Debbie eraan toe.

'En nou begin jij ook nog eens, je kiest partij!'

'Helemaal niet,' zei Debbie geërgerd. 'Voorzitter, praat alsjeblieft met Jeremy.'

'Hij is de voorzitter niet!' zei Jeremy.

'Volgens mij zul je zien dat hij dat wel is,' zei Marcus, die zich kostelijk vermaakte bij alle heibel.

'Dat is hij niet.'

'Echt wel.'

'Niet waar,' zei Jeremy en hij sloeg hard met zijn vuist op tafel. 'De voorzitter kan alleen gezag uitoefenen als de vergadering bijeen is, en we hebben géén quorum!' voegde hij er zo woedend aan toe dat iedereen in de ruimte ervan schrok, hijzelf incluis.

Niemand wilde de daaropvolgende stilte doorbreken.

'Sorry,' zei Jeremy uiteindelijk. 'Ik zit een beetje in de stress. Ik weet niet wat me bezielde,' voegde hij eraan toe, in de hoop dat hij de aangerichte schade kon herstellen.

'Sorry dat ik zo laat ben,' riep een hese stem vanuit de deuropening.

Suzie keek op en zag een lange vrouw van in de vijftig. Ze had blozende wangen, stijl blond, schouderlang haar en eyeliner die haar ogen dramatisch accentueerde. De vrouw straalde een en al gezondheid uit en, misschien nog wel meer, rijkdom. Toen Suzie haar zilveren oorringen, smaakvolle zomerjurk en glanzend gepoetste bruine brogues zag, trok ze aan het blauwe Aertex-shirt dat ze onder haar hondenuitlaatjas droeg.

'Hallo,' zei de vrouw tegen Suzie, en ze bekeek haar alsof Suzie een exotisch dier in een dierentuin was.

Suzie wist niet goed wat ze tegen zo'n stralend iemand moest zeggen en de vrouw liep parmantig langs haar heen, een geur achterlatend van, zo vermoedde Suzie, een heel duur parfum.

'Sorry dat ik zo laat ben,' zei de vrouw tegen de anderen terwijl ze de trap naar de raadszaal af liep.

'Nu hebben we pas een quorum,' zei Jeremy op een toon die aangaf dat hij eindelijk had gewonnen.

'Ah,' zei Sophia, 'waren er voordat ik er was soms wat procedurele probleempjes?'

'Niets wat we niet aankonden,' zei Marcus. 'Kunnen we dan nu met de vergadering beginnen?'

'Hoe gaat het met je, Sophia?' vroeg Geoffrey.

Suzie wist het niet zeker, maar betrok Sophia's gezicht niet even voordat ze antwoord gaf?

'Goed, dank je, Geoffrey,' zei Sophia en ze ging aan de tafel zitten.

'Thee?'

'Nee, dank je.'

'Koffie dan?'

'Laten we nou maar gewoon vergaderen, dan hebben we het tenminste gehad,' zei Sophia met een glimlach, maar opnieuw vond Suzie dat er een vreemd sfeertje in de lucht hing. Ze schreef op haar blocnote: spanning tussen Sophia en Geoffrey?

Nu de vergadering was begonnen, maakte Suzie het zich gemakkelijk op haar plaats. Dit was haar kans om te ontdekken wie ze moest benaderen over haar eigen bouwaanvraag.

Ze vermoedde dat Sophia te kakkineus en egocentrisch was om zich überhaupt te laten beïnvloeden. Suzie wist niet beter dan dat mensen als Sophia niet veel aandacht schonken aan mensen zoals zij.

Bij Marcus had ze misschien meer kans. Ze wist dat ze het maar wat leuk zou vinden om hem te leren kennen. Maar aan de andere kant, hij had iets bevoogdends over zich waardoor Suzie wat op haar hoede bleef. Hij was misschien te goed gekleed, te veel met zichzelf ingenomen, te ijdel. En ze wist zeker dat ze veel meer bij hem gedaan kon krijgen als ze een man was geweest in plaats van een vrouw. Of jonger en knapper.

Wat Debbie aanging, die leek zo'n negatief mens dat Suzie wist dat ze haar nooit zou kunnen overtuigen om mee te gaan in het gewaagde bouwvoorstel dat Suzie wilde indienen.

Bleven over Jeremy en Geoffry. Maar Jeremy was zo gebeten op correcte procedures dat Suzie hem vermoedelijk nooit aan haar kant zou krijgen. Dus hoe zat het met Geoffrey? Hoe meer ze over hem nadacht, hoe meer ze tot de conclusie kwam dat hij perfect was voor wat ze van plan was. Tenslotte had hij een borrel voor haar georganiseerd, dus kon ze er wel van uitgaan dat hij haar mocht. En hij was ook duidelijk een positieve ziel. Bovendien was het niet verkeerd dat hij de voorzitter was van de commissie. Als ze hem binnenboord zou kunnen halen, wist ze

zeker dat hij de anderen wel kon overtuigen om in haar plannen mee te gaan. Ja, dacht ze bij zichzelf, je kon wel zeggen dat de zaken er goed voor haar uitzagen.

Terwijl Suzie de vrijheid nam om na te denken over een toekomst van ongekende rijkdom, zag ze dat Geoffrey een slokje koffie nam, een keer hoestte, zich toen behoorlijk verslikte – vervolgens nog heviger hoestte – en daarna van zijn stoel op de vloer viel, waar hij roerloos bleef liggen.

Sophia reageerde als eerste en riep: 'Geoffrey!' terwijl ze zich naast hem liet vallen. Marcus, Debbie en Jeremy stonden vol afgrijzen uit hun stoel op.

Sophia riep: 'Iemand moet een ambulance bellen!'

Ten slotte kwam Debbie in actie, ze pakte haar telefoon en duwde paniekerig op het scherm. Tegelijkertijd wilde Suzie de trap naar beneden af lopen, maar Jeremy versperde haar de weg. 'Je mag hier niet komen, dit is alleen bestemd voor gemeenteambtenaren.'

Het kwam heel even in Suzie op om Jeremy opzij te duwen, maar ze zag dat Debbie de hulpdiensten al aan de lijn had en besefte dat ze ergens anders haar tijd nuttiger kon gebruiken. Ze liep de trap weer op, haalde haar mobieltje tevoorschijn en drukte op een sneltoets. Hij ging over en ze liep door de deur die op de kleine gang naast de vergaderzaal uitkwam. 'Judith,' zei ze toen er werd opgenomen, 'met mij, Suzie.'

'Hallo,' zei Judith aan de andere kant van de lijn. 'Hoe gaat het?'

'O, goed, hoor, lief dat je ernaar vraagt. Veel beter dan met de burgemeester van Marlow.'

'Waarom zeg je dat?'

'Nou, er is geen gemakkelijke manier om het te zeggen, maar hij is zojuist overleden. En volgens mij is hij vermoord.'

Eerder verschenen van Robert Thorogood:

De Marlow Moordclub
Een vreemde zaak

Eerste druk december 2026
Dit is het derde deel in de serie 'De Marlow Moordclub-mysteries'.

Oorspronkelijke titel *The Queen of Poisons*
Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd 2024
Copyright © Robert Thorogood 2024
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Fanneke Cnossen
Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer
Omslagillustratie Harper Collins
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7639 5
ISBN e-book 978 90 261 7640 1
ISBN luisterboek 978 90 261 7641 8
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.